

Totemul

Blacks

Când lacrima bolnavă de durere
își cată așternut pe chipul meu,
Îți cer iertare pentru decădere
că încă sunt durerii minereu.

Că te-am iubit nu este de tăgadă!
Că te iubesc nu poate fi secret
chiar de te-ai dus, așa, în mare grabă
să-ți pui cununi de stele la firet!

În neștiința mea proverbială
am decretat că totu-i schimbător,
că însuși dorul este o spoială
ce o topește timpul trecător.

Am îndrăznit c-o neștiință crasă
să cred că fără tine voi fi viu,
dar tot ce simt e-a liniștii ambrasă
ce mă sugrumă cu al ei batiu.

Cortina a fost dată într-o parte,
iar scena se prezinta delirant:
E-un hău imens ce astăzi ne desparte,
iar liniștea răsună obsedant.

Dar nu există-n lume depărtare
să mă despartă de al meu totem,
Căci te-am ales în viața mișcătoare
drept prozodie în al meu poem.